

melser, fremtidig bliver generel, vil den også blive anvendelig inden for det område, der hidtil har været dækket af forsorgslovens kommunehjælpsbestemmelser; dette er dog kun en formel udvidelse, idet der efter gældende praksis også har været mulighed for at påtage sig kautionsforpligtelser uden for de i loven udtrykkeligt nævnte tilfælde.

Til § 60.

Bestemmelsen svarer — bortset fra forslaget om at udvide kautionsforpligtelsen til også at omfatte jordemoderens befordringsudgifter — til den gældende lovs § 232 med redaktionelle ændringer.

Til § 61.

Bestemmelserne i denne paragraf er nye, jfr. herved de indledende bemærkninger til forslaget.

I nr. 1 fastsættes tilbagebetalingspligt i de tilfælde (svig og bortødslen af hjælp eller groft misbrug af samme), i hvilke der efter den gældende lovs § 305, stk. 1, indtræder fattighjælps virkning for modtageren.

Nr. 2 fastsætter tilbagebetalingspligt i de i den gældende lovs § 306, stk. 1, omhandlede tilfælde (uordentlig livsførelse, forsvarlig økonomi, urimelig opgivelse af stilling eller nægtelse af at overtage anvist arbejde).

Nr. 3 fastsætter tilbagebetalingspligt i de i den gældende lovs § 307, stk. 1, nr. 2, omhandlede tilfælde (indblanding i kollektiv arbejdsstrid).

Nr. 4 fastsætter tilbagebetalingspligt for forsømlige forsørgeres ophold i forsorgshjem.

Til § 62.

Uanset at hjælp til underhold ikke i almindelighed bør medføre tilbagebetalingspligt, kan der dog — som nævnt i de indledende bemærkninger — forekomme tilfælde, hvor det synes lidet rimeligt, at der ydes hjælp af det offentlige uden pligt til at erstatte hjælpen. Dette gælder således, hvor trangten er forbigående, f. eks. i tilfælde, hvor en person i en kortere ledighedsperiode står over for en påtrængende udgift, som han ikke har midler til at bestride i øjeblikket, eller hvor der ydes ham hjælp til dækning af en restance til syge- eller arbejdsløsheds-kasse, eller hvor det drejer sig om hjælp til betaling af en større samlet udgiftspost, som pågældende ikke er i stand til at udrede på én gang, men hvor udvalget på den anden side skønner, at han efter sine forventede indtægtsforhold snart kan tilbagebetale hjælpen. I sådanne tilfælde, hvor det kan forudses, at pågældende inden for en kortere tid

vil være i stand til at tilbagebetale hjælpen helt eller delvis, vil det efter regeringens opfattelse være rimeligt at give det sociale udvalg mulighed for at yde visse former for hjælp med tilbagebetalingspligt.

Til § 63.

Bestemmelsen, der er ny, angår tilfælde, hvor en person har modtaget hjælp og derefter senere får udbetalt en erstatning, et underholdsbidrag eller lignende, som vedrører det trangstilfælde og det tidsrum, for hvilket hjælpen er tilstået. Det må i sådanne tilfælde anses for rimeligt, at det sociale udvalg kan fordrø, at pågældende tilbagebetaler den i det omhandlede tidsrum ydede hjælp, idet pågældende ellers ville opnå en urimelig dobbeltforsørgelse; dette gælder også, hvor det drejer sig om private erstatninger m. v.

Til § 64.

Da hjælp efter nærværende forslag som regel kun skal tilbagebetales i særlige subjektivt begrundede tilfælde, må beslutningen træffes særskilt for modtageren af hjælpen og forsørgeren.

Dette princip svarer i øvrigt til den fremgangsmåde, der efter den gældende lovgivning følges ved afgørelsen af, om en hjælp ydet til en ægtefælle skal have fattighjælpsvirkning også for den anden ægtefælle.

Til § 65.

Det må anses for naturligt, at det sociale udvalg i alle tilfælde, hvor det ved hjælpens tilståelse kan forudses, at der vil blive tale om tilbagebetaling, gør modtageren opmærksom herpå, ligesom det bør påhvile det sociale udvalg til stadighed at være opmærksom på, om betingelserne for tilbagebetaling fortsat er tilstede, og så snart dette ikke længere måtte være tilfældet, at gøre den pågældende bekendt hermed.

Til § 66.

Bestemmelsen svarer til den nugældende lovs § 301, stk. 1, der foreslås ændret på følgende punkter:

Efter § 301, stk. 1, er det en betingelse for, at et erstatningskrav gøres gældende af det offentlige, at den trængende ikke derved kommer til at mangle det fornødne til eget underhold eller til opfyldelse af en ham i henhold til lov påhvilende forsørgelsespligt. Man er af den opfattelse, at denne regel, hvor-efter der kun sikres den trængende „det fornødne“, er for streng, bl. a. derved, at den ikke levner ham tilstrækkelig mulighed for, efter at trangstilfældet er ophørt, at konsolidere sin økonomi. Regelen foreslås derfor ændret således, at der sikres den trængende „det rimelige“ til eget underhold eller til opfyldelse af forsørgelsespligt.